

[Søren Hansen]

For at opfylde alsidighedskravet må der både være det brede, det, der samler de mange, og der må også være plads til det smalle, det, der kun har interesse for et mindretal og måske også ind imellem kun for et lille mindretal. Det må være vurderingen af den samlede mængde, både den brede og den smalle og den meget smalle, der skal til for at give en rimelig helhedsbedømmelse af, hvad det er, der sker i udsendelserne.

En væsentlig forudsætning for at løse opgaven alsidigt er, at der er en stor programflade til rådighed. Danmarks Radio må være et stort hus og et stort hus med mange boliger. Der må være et tilstrækkelig stort programudbud til danske seere og lyttere.

Det alternativ, som vi i socialdemokratiet finder mest interessant på kort sigt, er det, at vi får en mærkbar forbedring af det program, vi nu har i TV, men gerne suppleret med et TV 2 med Nordvisionsudsendelser, med regionalt TV og med andre af de opgaver, som vi løser for ringe i øjeblikket. Diskussionen om dette er vigtig. Det er et af de områder, vi burde bruge mange af vores kræfter og meget af vores fantasi på i den kommende tid.

Nu er denne debat realistisk, og jeg synes som sagt, at vi skal koncentrere os meget om den lige nævnte side af sagen. Det er vigtigt, fordi vi jo under alle omstændigheder i løbet af kort tid får mange europæiske satellitprogrammer ned over os. I socialdemokratiet anser vi ikke disse programmer for at være af det onde, tværtimod, men det er vigtigt, at der er alternativer, som kan sikre det danske liv, det danske sprog bedre muligheder, end det har i øjeblikket. I den forbindelse er der nu grund til at konstatere med glæde, at den rationalisering, der er gennemført i radioen, har medført, at man allerede i år øger egenproduktionen med 10 pct.

Det med alsidigheden har også noget at gøre med, hvordan man forvalter tingene i praksis i Rosenørns Allé og i Gyngemosen. Jeg synes, der er for mange eksempler på, at man har koncentreret magten og indflydelsen hos for få mennesker og hos de samme mennesker i for lange perioder ad gangen. Det er nok værd at overveje, hvordan man kunne opløse nogle af de monopoler, der i praksis findes inden for mono-polet. Et virksomt middel kunne nok være, at man i radiatorådet

tog åremålsansættelsesprincippet mere alvorligt, end man gør nu.

Og så sker der jo da fejl; det må der nødvendigvis med den store programflade, der er tale om. Det er dybest set af det gode: uden dem ville det være et udtryk for, at forsigtigheden og ufarligheden havde fået for godt tag i os. Egentlige fejl skal naturligvis drøftes, ja, de skal helst undgås, men sker de, skal de rettes og rettes på en sådan facon, at der ikke er nogen tvivl hos seere eller lyttere om, at der har været tale om fejl, og det må også klart fremgå, at det er vurderingen hos ledelse og radiatoråd.

Så vidt jeg erindrer, har der i tidligere debatter om disse spørgsmål været fremført det synspunkt – ja, det har vi jo allerede hørt i starten her i dag – at medarbejdernes opgave ikke er at missionere for egne synspunkter osv. Umiddelbart kan man naturligvis være enig i synspunktet, i teoriens verden kan man jo gøre meget op enkelt og firkantet, men vi har at gøre med det virkelige liv, altså ikke med teoriens verden. Når man har at gøre med det virkelige liv og med levende mennesker, altså ikke med robotter, så er det svært eller umuligt at finde – jeg har i hvert fald svært ved det – dem, der er i stand til at sætte sig ud over egne holdninger og egne vurderinger og interesser, når de skal vælge stof, når de skal vælge emner, når de skal vælge personer, spørgsmål og metoder i den funktion, de som radio- og TV-medarbejdere skal løse. Det er muligt, at en ubehagelig fremtids reagensglasvæsener vil være i stand til at sætte sig ud over de menneskelige dyder, som vores meningers forskellighed er, og hvis det er den slags, der skal styre Danmarks Radio, vil jeg med sindsro spare licensen – og for at det ikke skal blive misforstået: jeg vil også sætte apparaterne uden for døren.

Det værste, der kan ske, er, at Danmarks Radio bliver kedelig og ufarlig. Det har altid været provokationerne, der førte os videre, og sådan vil det også være i fremtiden. Vi vil gerne videre, og det vil vi gerne have Danmarks radio og fjernsyn til at hjælpe til med.

Flemming Jensen (KF):

Hr. Søren Hansen udtrykker frygt for den angst og usikkerhed, der skabes, når der står nogen og kigger én over skulderen. Jeg lytte-